

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra En Kvindes Skriftemaal

Citation: Larsen, Karl: "En KvindesSkriftemaal", i Larsen, Karl: *En KvindesSkriftemaal*, 1901, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_06-shoot-idm140022825835392/facsimile.pdf (tilgået 24. oktober 2021)

Anvendt udgave: En KvindesSkriftemaal

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

mægtige Sø, fra Rütli og Vilhelm Tell og til Thorvaldsens Løve i Luzern.

Thorvaldsens Løve! — Jeg tror, det er min skønneste Erindring.

Jeg havde jo vidst i Forvejen, at den laa inde i en Klippegrotte, og jeg havde set Afstøbningen af den paa Thorvaldsens Museum, Aksel havde før engang været i Luzern med sin Fader og kendte den fra dengang, men han fortalte mig ikke noget videre derom, spurgte blot en tidlig Morgen, om vi skulde gaa en Tur.

Vi drejede fra Promenaden ned ad en lille Vej. Jeg saa' nogle af de almindelige Boder, hvor de solgte Alpeklækker og udskaarne Trætning; der var et lille indhegnet Vand med Bænke omkring, paa den anden Side deraf en nøgen Klippevæg, hvor der voksede nogle Træer.

Men, du store Gud i Himlen — jeg greb Aksels Haand, saa' et Øjeblik op paa ham og mødte hans henrykte Smil:

selve denne Klippe, det *var* jo egentlig Løven. Man havde ikke lagt den ind i en Klippegrotte, som var hugget ud til den; nej, hele den graa Klippe med Træerne paa sin Ryg, den var baade Løve og Grotte og Indskrift over de faldne.

Aldrig — hverken før eller senere — har noget blandt de mangfoldige berømte Mindesmærker, jeg har set, grebet mig som denne Naturens Sten, der ikke er rykket op og sat ind mellem Fliser og Huse. Den gror lige ud af sit Fjæld med Træer og Krat voksende paa sig, men gjort til Liv af Kunsten. Og det et Liv, som passer til dens Alvor!

Den er bleven til det sorrigfuldeste og mest trofaste, ædle Dyr, der i Døden lægger sin vældigt sønderbrudte Lab over Skjoldet, den har værget. Og under den staar *deres* Navne huggede ind, der var tro som den evige Sten.